

Maria Lacerda de Moura

Amaos y no os multipliquéis

Aquest llibre en l'edició espanyola que va traduir per a la valenciana editorial Estudios un dels seus destacats traductors com fou José Elizalde que era un dels quotidians col·laboradors de la revista aleshores també un conegut de l'anarquisme d'aquells anys 30, i posteriorment durant la revolució del 36 estigué molt a prop de Manuel Escorza.

Però ara no es hora de parlar de José Elizalde ni de Manuel Escorza, si no de Maria Lacerda de Moura que crec be val la pena conèixer una mica el seu pensament de Maria, i recordar que tot just s'havia editat el text en portuguès al Brasil l'any de 1932 quant a Barcelona ja escalfaven les màquines i els tinters estaven ben apunt per editar al castellà "Amái i não vós multipliqueu (1932)". Això pot demostrar l'interès que transmetia a la joventut del nostre país.

En plena joventut Maria Lacerda de Moura escriu ja amb maduresa, compte trenta i pocs anys, però son suficients i carregada d'experiència tenia ella ja tot un bagatge cultural i social que pocs brasilenys del seu moment tenien, amb consciència de que li permetia reflexionar sobre la vida, l'amor, les passions més elementals, sense complexitats, deslligada de bona part dels miserables pensaments que es transmeten en una societat caduca la del seu temps, però també la d'ara.

En les primeres pàgines del llibre ens aclareix Maria Lacerda que **"con relación a la vida social, soy esencialmente antisocial, no sé nada de ella ni me interesa saber"**. Però ella sap perfectament lo que en realitat vol i ens fa constar i adverteix, que la seva ètica treballa per construir una moral social; però per això és necessari armar-se amb elements vitals que li permetin l'autonomia personal en la mesura que u permet lo col·lectiu, així ens diu **" Observo, analizo, critico, exalto pero no mando, no dirijo, no exijo nada ni siquiera me preocupo ni me interesa persuadir a nadie"**.

Maria Lacerda de Moura es dóna compte de que tot el que aporta l'anarquisme a la vida, és cada vegada més portentós, sense ànim de presumpció ni de cap observació al sentit egocèntric i la vanitat d'alguns que saben i es creuen posseïdors de veritats com a punys, dels que arriben a presumir, si més no de la oportunitat d'aquell que presumeix de l'humilitat del petit acte i senzill com la norma de la convivència en una oportunitat socials que reconforta per ser socialment bondadosa a la qual criden revolucionària, **¡Que no us enganyin!** aquest petit acte d'humilitat sinó porta aparellada les rebel·lies del moment que busquen i dignifiquen moments d'equitat, quan en realitat com crec entendre que ens diu Maria Lacerda de Moura **"La Vida no cabe dentro de unas normas escritas por la imbecilidad social"** .

Potser que ella en aquest moment es refereixi a altres moments en la vida quotidiana dels pobles, barris, carrers, del seu Brasil i del múltiple mestissatge del país, que des de la distancia i el temps transcorregut probablement no puc arribar a entendre en tota la seva dimensió, però si aportant el seu pensament a la terra que trepitjo en aquest moment, les interpreto tal com un altre gegant de l'anarquisme com Salvador Seguí va dir en més d'una ocasió i que rescata la premsa barcelonesa anys més tard quant posa en boca del Noi del Sucre aquesta frase que diu: **"Vida sense un sentit heroic i mancada d'un objectiu ideal no té cap interès per a ésser viscuda. Embriagar-se de materialitat, de vulgaritat, de plebeisme, és cosa corrent i fàcil; és cosa que insensibilitza l'esperit i tanca les reixes del pensament; garanteix la vida fisiològica o vegetativa, però tanca el pas per a gaudir del plaer immens que proporciona l'ésser actor i escriure la historia de la Humanitat"**. Ver La Humanitat 10-3-1935

¡Ahí es ná! la reflexió d'en Seguí, en definitiva, entenem que la humilitat dels éssers racionals passa també pel contribuir ha construir un llegat que ens és donat per a l'evolució de com éssers racionals.

Tot i que des de la meua posició masculina és difícil opinar dins de la feminitat de Maria Lacerda de Moura i al intentar-ho puc quedar en un mig camí, quan ens convida a reflexionar amb ella i ens diu: **"Si mi armonía choca con la brutalidad del odio o con el sarcasmo de las aspereza, o**

si roza otra línea de evolución que no es la mía, ¿qué culpa tengo yo?".

"Me repugna tanto el crimen de mandar como el servilismo de obedecer". L'aposta de Maria Lacerda de Moura és una aposta per l'amor lliure sense necessitat d'estar ¿subjugada a establir cap correlació, amb l'Estat, ni exèrcit o religió alguna de les seves creences; i per descomptat amb tota individualitat, i ella no té cap recança per què reprimir i ens recorda amb arguments i el seu raonament què : **"La prostitución es uno de los sostenes más poderoso de la moral religiosa. Las columnas sociales gobierno, capital, militares y clericalismo necesitan descansar sobre la columna central: la prostitución"**.

I així tenir arguments per remarcar el camí de la senda que deuen seguir les bones persones subjugades a les creences dictades per la norma del poder que segueixen incloent molts dels seus coreligionaris aquells que en determinades ocasions poden semblar els intel·lectuals i ella Maria Lacerda de Moura un cop més ens recorda que no son pocs aquells **"Literatos cultos que han viajado y leído mucho, pero pensadores de rebaño, al fin y al cabo. Van a la iglesia, besan las manos de los obispos, frecuentan las Logias Masónicas y defienden el orden social constituido"**.

Una mica en recorda Maria a Tomás Herreros aquell anarcosindicalista dels bons temps de l' anarquia, quant en las ponències del Primer Congrés de la CNT no estava gaire d'acord en que els intel·lectuals participessin en les organitzacions obreres.

Sens dubte la civilització en què estem immersos, crea constantment múltiples i diferents necessitats que fan molt difícil que cada un de nosaltres puguem seguir amb la lleugeresa i la clarividència d'idees que es necessita constantment i que en tot moment és requereix, encara és evident que com a espècie vivim en col·lectivitat perquè d'alguna manera crec que per continuar aquesta cada vegada més evolució necessitem socialitzar les nostres vides en un entorn difícil per al individu que necessita desenvolupar-se-hi com a tal individu a la vegada que es troba en el marasme de la convivència necessària del col·lectiu, però hi ha un punt d'inflació a partir d'aquest instant en què el individu precisa del seu espai entre altres individus, per regenerar la seva autoestima; trobar aquest equilibri entenc que pot ser fonamental i dóna ple significat a la vida de les persones, i Maria Lacerda de Moura es ratifica

dient-nos què **"Es el valor de ser individuo y conservar la dignidad humana en medio de la ferocidad colectiva"**.

No obstant això de les preguntes que es fa la nostra estimada Maria Lacerda de Moura que sens dubte va viure una altra societat que potser no té resposta, o em temo que fou una resposta completament involucionista, segons puguem arribar entendre que la nostra posició des del individualisme i dins del col·lectiu en el transcurs del temps, i tenir la suficient visió del temps que no en va ha passat, però que en res desfavoreix el pensament de Maria Lacerda de Moura és més racional i fresc després de noranta anys què molts dels nostres contemporanis avui dia en ja ple segle XXI.

Maria es fa moltes preguntes a si mateixa, i això es molt bo, sobre la seva vida quotidiana en aquell Brasil de 1930 on el capitalisme fins i tot està per desenvolupar-se-hi i l'anomenada democràcia és molt dèbil i flexible. **"¿Qué valor tiene el derecho al voto para mandar media docena de mujeres al Parlamento, si éstas mismas continúan siendo siervas de un orden social en que sólo hay señores y esclavos, explotadores y explotados, patronos, capitalistas y asalariados?"**.

Però algun dels qüestionaments que Maria Lacerda de Mora construeix sens dubte, van molt més enllà de l'infraestructura política i social brasilera del moment. **"¿Quién puede hablar de emancipación femenina o de emancipación humana, dentro de la ley, dentro del orden social?"**.

I entre les seves reflexions destaquem : **"la verdadera emancipación está en el que se sitúa fuera de la ley, al margen de los prejuicios, de los dogmas y de los preconceptos religiosos y sociales, a fin de conocerse y realizarse"**. i en conseqüència entén perfectament que **"La sociedad es la fatalidad inexorable que limita los derechos individuales. En todos los tiempos, los partidos del populacho de arriba oprimiendo al de abajo"**.

Ella que anteposa sempre el seu individualisme, a l'individualisme de tots els altres, avui estem parlant de set mil milions de individualitats tots teòricament amb els mateixos drets membres d' un espai anomenat Terra a on és necessari el respecte a l'entorn (Naturalesa) tant com a la resta de individus que necessiten d' una existència digna

i per la qual en conjunt hem de lluitar i dignificar entre tots, així diu: Maria Lacerda de Moura " **Es una constante entre de los equilibrios que hay que hacer los individuos en una sociedad y la constancia de mantenerse en la cuerda**".

Maria ho tenia clar en aquest elaborat text del neomalthusianisme conscient com és "Amanos i no os multipliquéis", ens diu clarament: "**Quiero dedicar mis energías a recomendaros: No hagáis hijos! No sólo en beneficio y para mejoramiento del grupo familiar, sino como medida de procreación reflexiva y eugenista. La burguesía precisa muchos soldados, buen número de espías, grandes contingentes de guardia civil, de carceleros y verdugos; necesita todas estas cosas para mantener en la esclavitud a los obreros que se disputan entre sí, ferozmente los salarios irrisorios, como los perros pelean por un hueso en el que haya una migaja de carne.**

El gran engany de la família tal com està concebuda que en una civilització com la nostra que ens la descriu molt be Jacques Attali en el seu llibre sobre "Historia de la propiedad" a on en la seva pàgina 171 diu: "**presenta el matrimonio como un instrumento del progreso social, donde es esencial sobretudo tener hijos, sobre todo varones**"

Mal anem si la propietat comença per la mort, l' herència de la que tant en contra està Pierre Proudhon, i la descendència preferentment viril.

Però tornant a la nostra extraordinària Maria Lacerda de Moura que farta de veure les injustícies que inunden el món, aquest món d'escarni, poder, i sangoneres que sigui com sigui intenten construir de nou sempre un ordre i dictar les normes absurdes que afavoreixen com sempre a uns pocs en detriment dels més.

Manel Aisa Pàmpols

Amaos y no os multipliqueis

MARIA LACERDA
DE MOURA

